

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

Бабій П.С.

*кандидат економічних наук,
старший викладач кафедри економіки підприємств і корпорацій;*

Бабій С.В.

*старший викладач кафедри економічної кібернетики та інформатики,
Тернопільський національний економічний університет*

РОЗВИТОК НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ БАЗИ ДЛЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО БІЗНЕСУ

Україна – держава, яка має багатовікову історію і сьогодні переживає ще одну історичну мить переходу суспільства до інтелектуальної моделі розвитку, що дасть змогу стрімкого економічного зростання сучасного соціально-відповідального бізнесу базованого на знаннях. Модель дозволить кожному індивідууму повною мірою реалізувати свій розумовий потенціал, що сприятиме підвищенню якості життя.

Вже існує ряд нормативно-правових документів, які регулюють відносини щодо створення інформаційних електронних ресурсів, захисту прав інтелектуальної власності на ці ресурси, впровадження електронного документообігу, захисту інформації [1; 2]. Все ж таки українські навчальні заклади готують висококваліфікованих фахівців різних спеціальностей, використовуючи класичні та інноваційні (європейські) методи навчання. А вітчизняний ринок перебуває у стані перебудови та за певних умов може стати підґрунтям розвитку інтелектуального суспільства. Поряд з тим, рівень інтелекту індивідуумів, порівняно із світовим розвитком, вважається недостатнім, хоча зовсім не відповідає можливостям нашого суспільства.

Вказані факти створюють підстави стверджувати, що в Україні формується новий вид бізнесу – інтелектуальний, який потребує нормативно-правового регулювання. Адже, зараз відсутня координація діяльності державного та приватного секторів економіки, низька ефективність використання фінансових та матеріальних ресурсів спрямованих на розвиток науково-технічних знань, недостатній рівень інформатизації окремих галузей економіки [1]. Для вирішення проблем у сфері інтелектуального бізнесу, державі необхідно налагодити партнерські зв'язки між суспільством та компаніями, враховуючи інтереси всіх сторін [3]. Значним поштовхом буде прийняття ряду законів.

Ми вважаємо, що у процесі інвестування у статутному капіталі компанії обов'язково має бути державна частка в обсязі 10–40% від загального розміру. Такий крок на сьогодні не передбачено чинним законодавством України. Але дозволить запобігти корупції з боку компаній, посилить контроль над

певними галузями, перешкодить незаконному пересіканню об'єктами інтелектуальної власності кордонів, що збільшить надходження до державного бюджету та не ігноруватиме інтереси винахідників й покращить рівень життя суспільства.

Держава свою частку у статут компанії може вкладати не лише у грошовій та майновій формі, але й у нематеріальній. Слід зазначити, що перед заснуванням компанії необхідно залучити представників державного сектору – спеціалістів-науковців, які схваллять або заперечать необхідність діяльності суб'єкту інтелектуального бізнесу та подалі займатимуться його стратегічним розвитком. Вищі навчальні заклади навчатимуть необхідних фахівців у потрібній кількості. Суспільство підтримуватиме національного виробника, який у свою чергу отримуватиме ефект у вигляді прибутку. Таким чином, це дасть змогу отримати ефект державі, бізнесу, суспільству. Цей процес зобразимо на рис. 1.

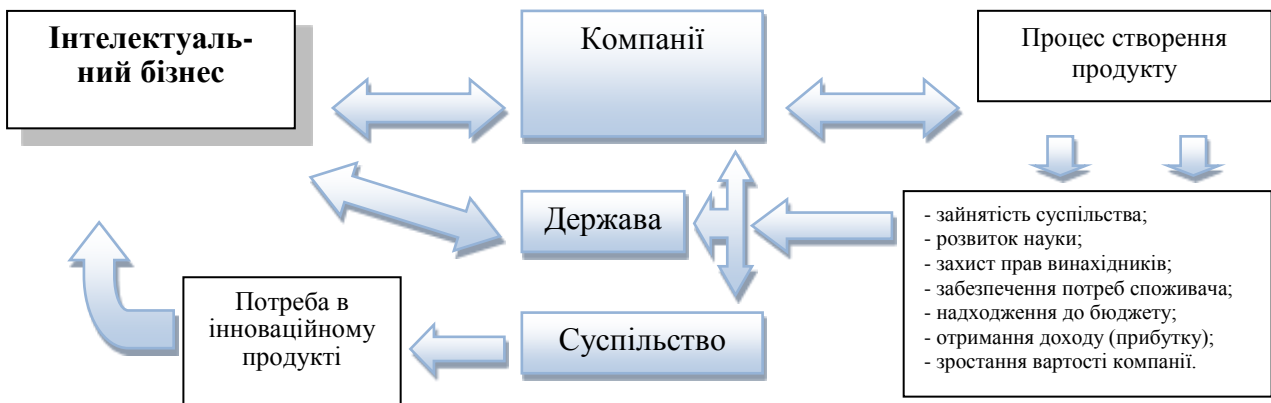

Рис. 1. Взаємодія суб'єктів інтелектуального бізнесу

Джерело: розроблено авторами

Розробка ефективного правового механізму для інтелектуального бізнесу, що сьогодні має пріоритетний характер, впливатиме на різні сфери державного розвитку. Збереження та примноження інтелектуального потенціалу України направлені на поширення міжнародних та європейських норм і стандартів. Ключовою базою для побудови і формування корпоративної культури в інтелектуальному бізнесі повинні бути заходи проведені відповідними органами на державному та міжнародному рівні.

Для створення та розвитку ефективної інноваційної системи, здатної забезпечити модернізацію національної економіки, потрібно удосконалити ринок інтелектуальної діяльності, вітчизняну систему правової охорони інтелектуальної власності та трансформувати інтелектуальний потенціал держави у стратегічний ресурс економічного розвитку. Розвиток усіх сфер виробничо-господарської діяльності зумовлює потребу концентрації та централізації наявних матеріальних ресурсів на розвиток інтелектуальної діяльності.

Важливим кроком у розвитку України та наближенні її до форми «європейської держави» є формування творчої діяльності суспільства, що визначатиме на міжнародному рівні його престиж та добробут, авторитет й безпеку, цілісність і єдність. Вихід із занепаду виробничо-господарської

діяльності можливий у випадку проведення ефективної політики в сфері використання інтелектуального потенціалу, спрямованого на розвиток інтелектуальної власності як ядра економічних відносин у сучасних умовах. Держава має зосереджувати свою увагу та підтримувати стратегічні галузі виробництва, які забезпечать максимальну вигоду. Законодавство має робити акцент на економічних та моральних правах розробників, стимулювати інтелектуальну активність і дбати про справедливу комерціалізацію результатів розумової діяльності, що спостерігається у всіх розвинених країнах світу.

Список використаних джерел:

1. [Електронний ресурс]. Режим доступу: – URL.: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/537-16>
2. Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства» від 9 січня 2007 року № 537-V.
3. Бабій П.С. Соціальна відповідальність інтелектуального бізнесу / П. Бабій, С. Бабій // Збірник статей учасників двадцять четвертої Міжнародної науково-практичної конференції «Інноваційний потенціал світової науки – XXI сторіччя». – Том 2. – Видавництво ПГА. – Запоріжжя, 2014. – С. 14-16.

Вараксіна О.В.

старший викладач,

Аграрно-економічний коледж

Полтавської державної аграрної академії

ЗАРУБІЖНА ПРАКТИКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ

Продовольче забезпечення нерозривно пов'язано з існуючою політичною та економічною системою, а також з особливостями господарювання та національними традиціями. Проблема забезпечення продовольчої безпеки на сьогодні набула загальносвітового масштабу. Збільшення виробництва продуктів харчування, а також підвищення їх якості та безпечності є одним з найважливіших завдань світової економіки [1].

Слід зазначити, що наявний потенціал виробництва сільсько-господарської продукції України використовується недостатньо та неефективно. Звідси виникає підвищена увага науковців до світового досвіду.

У розвинених країнах в аграрному секторі йдуть процеси кооперації та інтеграції виробництва. Концепція пріоритету великих господарств над дрібними ні у кого не викликає сумніву. Науково-технічний прогрес, індустріалізація сільського господарства об'єктивно вимагають концентрації капіталу на великих підприємствах, де більш ефективно використовуються всі фактори виробництва на основі трудо-, ресурсо- та енергозберігаючих технологій.